

Před obědem

Na poslední říjnové dny letošního roku, alespoň co se týká počasí, si nelze stěžovat. I když, vybrat ten správný den pro výlet nebo vycházku je tak trochu ruleta. Mezi krásné podzimní dny se jako na potvoru cpou ty o poznání horší, třeba s mlhou a vichřicí. Ten dnešní den, poslední pátek v říjnu k nim ale nepatří. Ranní teplota lehce nad nulou ale obloha modrá a sluníčko se usmívá na ty, co nezůstali v posteli.

Trefili jsme tedy, pro vycházku před obědem, krásný den. Jejím cílem je tentokrát Žižkov. Ve zdejších většinou úzkých ulicích ale sluníčko nenajdete, míříme do přírody, i té je na Žižkově docela dost. Začínáme na Ohradě je to sice nejrušnější žižkovská křižovatka, ale pro nástup do přírody je to dobré místo.

Je tady ale něco co stojí za zastavení. Nic většího v okolí nestojí. Asi tušíte, je to hotel Vítkov. Zajímavá budova s dramatickou historií. Patří v Praze k těm výjimečným. Hotel je postaven ve stylu bauhausu, moderny a art-deco, vyprojektován byl ve třicátých letech minulého století, takových staveb u nás není mnoho. V minulosti měl na mále ale v roce 2007 prošel rekonstrukcí podle původních návrhů.

Vlevo před námi je vrch Vítkov, vpravo jediný opravdový žižkovský les.

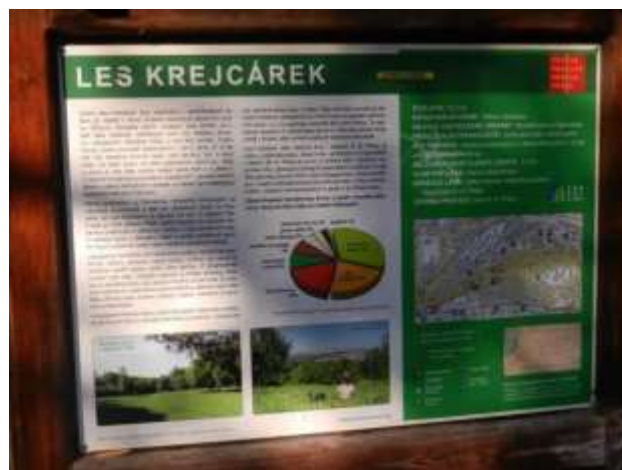
Od hotelu do parku na vrch Vítkov je to jenom kousek. Teprve tady v klidu od rušné dopravy je možné si říct, jak to bylo kdysi s tou dnešní Ohradou. Že to byla jedna z malých osad, ve kterých žilo na začátku 19. století na území budoucího Žižkova jenom pár desítek lidí. Právě tyto staré místní názvy osad jako Pražačka, Bezovka, Ohrada, Vápenka, Parukářka a další se používají dodnes. V pojmenování ulic a náměstí mají mnohem delší životnost než jména politiků nebo prezidentů.

Z Vítkova vede naše cesta pěšinou nad prudkým zalesněným svahem, kdysi tady na vrcholu bývala vinice, potom zoo, později velodrom, dnes je to jakási hospodská zahradní párty s lunaparkem. Časy se mění. Pěšina ústí na vysutou lávku nad silnicí a tramvajovou tratí. Lávka je vlastně jakousi neplánovanou rozhlednou nad Prahou.

Sluneční opar trochu výhledy rozostřuje, i tak je vidět dost daleko. Za lávkou pokračuje stezka lesem Krejcárek. Kdysi, a je to již hodně dávno to byl ovocný sad, přeměna na les udržuje ještě některé přestálé ovocné stromy při životě. Sem tam ořešák, třešeň i jabloň se objeví a taky důsledky nedávné vichřice.

Cesta lesem končí nad Balabenkou za sportovním a plaveckým areálem Pražáčka, Domem dětí a Clubem Bez tíže. My ale zdaleka nekončíme, našim cílem je „Balkán“. Žádné další cestování ale nebude pěkně pěšky zahrádkářskou kolonií.

Cestou se nedá přehlédnout snad jediný katolický kostel umístěný uprostřed zahrádkářské kolonie. Nebo opravdu jediný v Praze, cedr atlaský, chráněný strom v areálu sokola. Stáří 110 let výška 19,5 metru.

Planina na Balkánu ta zase nabízí studánku schovanou ve vysoké trávě a v křoví s originálním názvem „Bezdomovec“ nebo opuštěné betonové plochy sprejerům k vlastní prezentaci.

Oblast „Balkánu“ je takovou kombinací spousty zahrádek, paneláků ale i prvorepublikové vilové zástavby. A právě cesta vilkami nás směřuje k parku, cíli naší procházky. Právě v okamžiku kdy oceňujeme, jaký tady mají klid přichází šílený hluk. Přímo nad našimi hlavami, neuvěřitelně nízko, vládní speciál ČR. Těžko říct co tady pohledával. Naše šikovné fotoreportérky nezaváhaly.

Jsme v parku **U Kněžské louky**, cíli naší vycházky před obědem. Park byl nedávno kompletně přebudován tak aby pomáhal v boji se suchem a zároveň sloužil ke sportování a odpočinku. Vše je tady popsáno a názorně vysvětleno.

Milenci, sochař Miroslav Jirava

Osu parku tvoří tento záhon s unikátním vodním režimem. Za deště ukládá vodu z pevných parkových ploch, aby ji v době sucha postupně vydal pečlivě vybranému souboru rostlin. Jasná výhoda je celoroční květenství s minimální údržbou.

Je přesně dvanáct hodin a naše procházka městem i přírodou končí. Závěrem bych rád upozornil na studii časopisu Nature. Výsledky této mezinárodní studie mluví o vysokém pocitu zdraví a duševní pohody v závislosti s pobytem mimo uzavřené prostory, tedy v parku, lese, jakémkoliv volném přírodním prostoru. Škoda že se nás nezeptali, přišlo by to levněji. My to víme již dávno.

Procházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi

Kronika Mirek, fotografovaly Jarmila Kočová a Milena Krejčová

